

Teddy

‘Beloof je me dat je elke dag met me zal chatten?’

Sjoerd knikt. ‘Elke dag.’ Hij drukt de volgende kus op mijn lippen.

Zodra mijn tranen opwellen, verbreek ik de zoen en nestel ik mijn hoofd in zijn dikke uniformjas, rustend op zijn brede borst. Het licht van de lantaarn versmelt onze schaduwen tot één. De sneeuw rondom ons draagt inmiddels geen sporen meer. De hitte van mijn hoofd stoomt van mijn wangen langs mijn ogen. Dit wordt de beproeving van onze relatie, dat weten we allebei: hij zes maanden in het gevaarlijke Afghanistan en ik alleen met zijn stiefbroer in diens krappe appartement.

‘Waarom moest je ook zo nodig soldaat worden.’ Ik ram hamerend op zijn borst. Mijn snikken kan ik inmiddels niet meer onderdrukken en Sjoerd wiegt me tot rust. Ik weet dat hij geen antwoord zal geven. Hij is een commando, een man die het gewend is om af te zien. Koud, hard en vaak geestelijk onbereikbaar voor me. Ook nu is hij in gedachten en weet hij zich geen raad.

‘Alles komt goed, dat beloof ik je,’ zegt hij uiteindelijk. Hij kijkt me aan en geeft me het knipoogje waarvoor ik destijds op hem viel. Zelfverzekerd, koel en buitengewoon sexy. Een schicht van plezier vlamt door mijn buik.

‘Nog één kus,’ smeeik ik als hij op zijn horloge blikt. ‘Een laatste.’

Hij legt zijn warme handen op mijn wangen en zet zijn lippen op de mijne. Mijn god, wat laat hij deze gelden! Ik druk me stevig tegen hem aan en film het moment met mijn gedachtencamera alsof ik ermee ook zijn warmte en de kracht van zijn afgetrainde lijf kan opslaan. Wat is mijn jongen heerlijk! Hummend kneed ik zijn armen. Met een smak verbreekt hij ons moment en hij staart me enkele tellen sprakeloos aan, zijn ogen hol, zijn gezicht bleek. Hij zet twee passen naar achteren. De sneeuw kraakt grijs onder zijn kisten.

Ik sla mijn armen voor mijn borst en beef, meer van verdriet dan van de kou. De warme, zware arm die over mijn schouders valt, schrikt me aangenaam op. Het is Ted die bemoedigend over mijn bovenarm streeft. In mijn emotie had ik hem niet eens horen aankomen, terwijl zijn zware passen toch zeker geluid hadden gemaakt.

‘Ben je zover, Debby?’

Ik knik en weet dat het alleen maar moeilijker wordt als ik langer blijf staan.

‘Ted zal goed voor je zorgen.’ Sjoerd geeft hem er een knipoog bij: anders dan die naar mij, maar zeker zo opmerkelijk. De knuffel die hij zijn stiefbroer geeft, is intens. Het vertedert me om te zien hoe close hij altijd met Ted is.

Sjoerd maakt een wuft handgebaar als laatste begroeting. Hij veegt vervolgens de sneeuw van zijn knapzak, pakt hem op en loopt na nog een laatste keer zwaaien naar de kazernepoort.

Ted en ik blijven zwaaien tot de stalen baleinen van het hek mijn vriend hebben verzwolgen.

In de auto is Ted erg stil. Dat is een van zijn weinige overeenkomsten met Sjoerd. Maar toch is hij op een gezellige manier aanwezig. De auto is altijd meteen warm wanneer hij

naast me instapt. Dat enorme lijf van hem is een straalkachel. Zijn zware, onduidelijke basstem geeft bij mensen vaak de indruk dat hij een brombeer is, maar ik heb hem nog nooit kwaad gezien. Ted is een lobbies. Hij was ook degene die ons had voorgesteld om bij hem in te trekken toen Sjoerd en ik geen woning konden vinden. Ted is superlief, maar ook superverlegen. Ik denk zelfs dat hij nu op zijn vijfendertigste nog nooit een meisje heeft gekust.

Hij start de auto en zet zijn playlist aan.

‘Norah Jones,’ zeg ik blij verrast. ‘Je kent mijn smaak.’ Norahs stem voegt enkele graden warmte toe. Ik...